

καὶ «Βράδι» ἔχουνε δύναμη. “Τοῦ Ὀλεθρου” ἔχει κάτι τὸ Καβαφικὸ στὴν ἔκφραση. Τὰ «Καρδιοχτύπια» τοῦ Πάβλου Ἐράτη καὶ τὸ “Ἀπριλιάτικο” τοῦ Νίκου Τουτουτζάκη εἶναι χαριτωμένοι ἐρωτικοὶ στίχοι. Διαβάζουμε στὸ τεῦχος μιὰ καλὴ μετάφραση μερικῶν σελίδων τοῦ Massimo Bontempelli, κοκωμένη ἀπὸ Λ. Χρυσάνθεμο. Σ’ ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τοῦ κ. Ρωτᾶ, γίνεται μνεΐα τοῦ κ. Νίκου Νικολαΐδη, συγγραφέα τὸν ὁποῖον ἐμεῖς πολὺ ἐκτιμοῦμε. Ὁ κ. Ρωτᾶς λέγει ὅτι ὁ Νικολαΐδης ἦρθε στὴν Ἀθήνα νὰ φροντίσει γιὰ τὴν ἐκδοσὴ τῶν ἔργων του «Τὸ βιβλίον τοῦ Μοναχοῦ» καὶ «Διηγῆματα» τρίτη σειρά. Θὰ τὰ ἐκδόσει μὲ δικὰ του ἔξοδα. Ἐπίσης ἔδωσε τὸ ἔργο του «Τὸ Γαλάζιον Λουλουδι» στὸν θίασο τῆς Κοτοπούλη πού ἐξεφράσθηκε ἐνθουσιαστικά γι’ αὐτὸ καὶ πού θ’ ἀνεβαστεῖ κατὰ τὴν ἄνοιξη.

Φ ἄ ρ ο ς. Ἐλάβαμε τὸ τεῦχος τοῦ Δεκεμβρίου. Περιέχει συνεργασία ἀπὸ διαφόρους γνωστοὺς αἰγυπτιώτες λογοτέχνες. Ξεχωρίζουμε τοῦ κ. Γ. Πιερίδη τὰ «πεζᾶ» — τὸ κ α ρ ἄ β ι καὶ τὸ π α λ η ὀ σ π ῖ τ ι. Τοῦ κ. Κ. Ν. Κωνσταντινίδη τὸ ποίημα «Ταξιδί» καὶ τοῦ κ. Πέτρου Μάγνη “Ἡ Κραυγὴ τοῦ Chateaubriand” καὶ τὸ “Καράβι”. Ἡ ἐκτύπωση τοῦ τεύχους ἐπιμελημένη. Στὸ ἄρθρον “Ἐρωτες, σκέψεις καὶ ὀρισμοὶ φιλοσόφων καὶ ποιητῶν” ἔγινε ἓνα λάθος. Ὁ Πασκάλ, — ἐὰν πρόκειται γιὰ τὸ μεγάλο συγγραφέα τῶν “Σκέψεων” δὲν λεγόντανε Βασίλειος (Basile) ἀλλὰ Βλάσιος (Blaise).

Φ ι λ ὀ τ ε λ ν ο ς, τεῦχος διπλὸ (Δ’ καὶ Ε’. Νοέμβριος — Δεκέμβριος 1927) ἀφιερωμένο στὸν Κωνστ. Θεοτόκη.

Α. Τ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ “Ταχυδρόμο” τῆς 9-1-1927 ἀναδημοσιεύθηκε ἀπ’ τὸ περασμένο τεῦχος μας τὸ ὄραϊο ποίημα τῆς Ρίκας Σεγκοπούλου “Ἡρθεσ Ἀργά”.

Ἡ ΕΚΔΟΤΙΚΗ συντροφιά “Νέα Τέχνη” θὰ κυκλοφορήσει προσεχῶς τὴν σειρά ποιημάτων “Ἐρωτικοὶ Ἐπίλογοι” τοῦ ἐκλεκτοῦ λογοτέχνη κ. Μάριου Βαϊάνου, “Anpous-La” τοῦ κ. Κλήμη Ἀλεξανδρινοῦ καὶ “Διηγῆματα” Ἀναστ. Φράγκου.

Σ' ΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟ Ο κ. Τ. Μαλᾶνος ἀναφέρει μιὰ παρατήρηση ειρωνική γιὰ ποίημα τοῦ κ. Κ. Ν. Κωνσταντινίδη προερχομένη ἀπὸ τὸν κ. Β. Πασχαλίδη.

Στὴν περίπτωση αὐτὴ φρονοῦμε πὸς ὁ φίλος κ. Κ. Ν. Κωνσταντινίδης δὲν ἔχει τίποτε νὰ ἐνοχληθῆ ἀπὸ τὶς ειρωνίες τοῦ κ. Β. Πασχαλίδη, κύριον καθὼς πρέπει καθ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἀπέχοντά ὅμως ὀλοκληρωτικά ἀπὸ τὴ φιλολογία καὶ ἐπομένως ἀναρμόδιον νὰ κρίνει ἢ νὰ ἐπικρίνει λογοτεχνικά ἔργα.

Συνιστοῦμε δὲ (φιλικᾶ) καὶ στὸν κ. Τ. Μαλᾶνο νὰ μιμηθῆ τὸ θαυμάσιον παράδειγμα τοῦ κ. Β. Πασχαλίδη καὶ νὰ πάψει — μιὰ γιὰ πάντα — νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ποίηση καὶ τὴ κριτική, ἀφοῦ ἔχει σημειωθῆ ἀπὸ παντοῦ ἡ οἰκτροτάτη ἀ π ο τ υ χ ί α τ ο υ ...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "Ἴσις" τῆς 18 καὶ 25 Νοεμβρίου 1926 δημοσιεύτηκε ἓνα πολὺ ἔξυπνο σατυρικό ἄρθρον τοῦ κ. Π. Βρισμιτζάκη γιὰ κάποιον Λουκιανὸ — τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα θυμίζει τὸν ἐκπορθητὴ συνεντευξέων καὶ "ἐκπορτιζόμενον" Λουκᾶ.

Ο κ. ΑΛΕΚ. ΣΚΟΥΦΗΣ λέγει — σὲ μιὰν ἔρευνα τοῦ ἔκαμε τὸ "Ἐξέλειον" (Ἀθηνῶν), "τὶ εὔχονται οἱ διαπρεπέστεροι Ἐπιστήμονες, λόγιοι, καλλιτέχνη, καὶ δημοσιογράφοι στὸ ἔτος 1927". —

"Δὲν βλέπω σχεδὸν ἔργα ἀξιοσημεῖωτα εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ λήξαντος ἔτους οὔτε εἰς στίχους οὔτε εἰς πεζόν, ἐκτὸς ὀλίγων ποιημάτων τοῦ Τσουκαλᾶ καὶ τῶν Μαύρων Ρόδων τοῦ Γενετοῦ".

Τὸ φύλλον τοῦ "Ἐξέλειον" ποὺ περιέχει αὐτὰ εἶναι τῆς 2 Ἰανουαρίου 1927. Τὸ λήξαν ἔτος γιὰ ὅλον τὸν κόσμον — καὶ ὑποθέτουμε καὶ γιὰ τὸν κ. Σκούφη — εἶναι τὸ 1926. Τὰ "Μαύρα Ρόδα" τοῦ παιδίατρον κ. Π. Γενετοῦ ἐφάνηκαν στὸ 1925.

Κατὰ τὸ 1922 πολλὰ ἀξιοσημεῖωτα ἔργα ἐξεδόθησαν καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἀπείρως ἀνώτερα ἀπὸ τὰ Μαυρορόδα.

Ἡ ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ τῆς κ. Θάλειας Φλωρᾶ-Καραβία ἦταν μιὰ ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυση. Ἄνοιξε στὴν ὁδὸν Ἀγχούρη τὴν 8η Ἰανουαρίου καὶ καθημερινῶς οἱ φίλοι τῆς τέχνης ἔσπευδαν γιὰ νὰ δοῦνε τὰ ὡραία ἔργα της. Τοπεῖα, θάλασσα, προσωπογραφίες — ὅλα μὲ μαεστρίαν καμωμένα. Ἀρκετὰ της ἔργα μὲ θέματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης συγκινοῦσαν ἰδιαίτερος τοὺς ἑλληνας ἐπισκέπτες. Μεταξὺ τῶν ὑδατογραφιῶν της βρίσκονται τέσσερις ποὺ εἶναι ἀπεικονίσεις γιὰ βυζαντινὸ μυθιστόρημα τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου.